

Arrest

nr. 303 900 van 27 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat M. KIWAKANA loco advocaat B. VRIJENS en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2021 diende verzoeker een aanvraag in van een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 november 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.04.2021 werd ingediend door :

W., H. (R.R.: ...) nationaliteit: Afghanistan

geboren te D. op (...)1996 adres: (...) 2140 ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 18.04.2016 diende betrokkene een eerste Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 05.11.2019 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene diende nog vijf VIB's in, dit respectievelijk op 16.12.2019, 30.10.2020, 06.01.2021, 27.08.2021 en 19.07.2022. Deze werden allen als niet ontvankelijk afgesloten door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), dit respectievelijk op 27.03.2020, 07.12.2020, 24.02.2021, 09.03.2022 en op 13.10.2022. De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 3 jaar en 7 maanden voor het eerste VIB, iets meer dan 3 maanden voor het tweede VIB, iets meer dan 1 maand voor het derde VIB, iets minder dan 2 maanden voor het vierde VIB, iets meer dan 6 maanden voor het vijfde VIB en iets minder dan 3 maanden voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene vermeldt dat er geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Afghanistan, dat hij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade van Islamabad (Pakistan) maar dat hij evenwel niet over de nodige documenten beschikt ten einde naar Pakistan te kunnen reizen om daar onderhavige aanvraag in te dienen. Ook beweert betrokkene niet te beschikken over een verblijfsvergunning voor Pakistan om daar te verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform artikel 9 Vw. Echter betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Pakistan. Hij dient zich enkel naar Islamabad te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Bovendien dient gemeld te worden dat betrokkene internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland op 26.01.2015. Het staat betrokkene vrij om naar Griekenland terug te keren om aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van sociale en economische belangen in België ligt en dat hij niets of niemand meer heeft in Afghanistan. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn eerste VIB dd. 18.04.2016 verklaarde dat zijn ouders alsook 1 broer in Afghanistan verblijven. In zijn laatste VIB dd. 19.07.2022 verklaarde betrokkene nog contact te hebben met zijn vader alsook contact te hebben met enkele vrienden in Griekenland. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Afghanistan zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient opnieuw verwezen te worden naar het feit dat betrokkene internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Het staat betrokkene dan ook vrij om aldaar terug te keren om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Betrokkene verwijst naar de Raad van State, waarbij deze heeft geoordeeld dat elementen van integratie van belang kunnen zijn voor de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag, zoals in de arresten nr. 118.953 van 30.04.2003 en nr. 135.090 van 21.09.2004. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verwijzing naar de Raad van State is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002).

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij zou hebben opgebouwd tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap in België. Ter staving legt hij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijfsrecht heeft om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Tot slot haalt betrokkene aan dat hij aan de slag zou kunnen gaan in een knelpuntberoep. Echter, betrokkene is niet in het bezit van een arbeidskaart. Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land waar hij verblijfsrecht heeft op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

De overige aangehaalde elementen (da betrokkene al 6 jaar in België verblijft, dat betrokkene een materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd, dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat betrokkene een opleiding heeft gevolgd bij de VDAB, dat betrokkene een opleiding basislessen heeft gevolgd bij het Stedelijk Centrum voor Volwassenenonderwijs te Berchem en een vooropleiding lessen bij Steunpunt Tewerkstelling, dat betrokkene jaren school heeft gelopen en stages heeft gevolgd, dat betrokkene een contract werd aangeboden door (...) BVBA, dat betrokkene opnieuw tewerkgesteld kan worden en werkwilgig is, dat betrokkene actief is op sociaal- cultureel vlak en actief deelnam aan een choreografie/dansvoorstelling in het kader van de 'Zomer van Antwerpen', dat betrokkene een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, de getuigenverklaringen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

* * *

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

In het tweede middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan met verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

In het eerste onderdeel van het tweede middel wijst verzoeker erop dat bepaalde elementen van integratie volgens de rechtspraak van de Raad van State ook van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Hij citeert daarbij uit een arrest van de Raad van State dat heeft gesteld dat het correct is dat het feit van goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren om een machtiging om verblijf te vragen, maar dat in bepaalde uitzonderlijke gevallen het hebben van (culturele) engagements wel een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

In het tweede onderdeel van het tweede middel wijst verzoeker op de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen vanuit Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen vanuit Pakistan (Islamabad), terwijl hij niet over de nodige documenten beschikt om zich naar Pakistan te kunnen begeven. Hij wijst erop dat om naar Pakistan te kunnen afreizen hij in het bezit moet zijn van een geldig visum, afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten. Hij verwijst naar de informatie van het Agentschap Integratie en Inburgering waaruit blijkt dat er in de praktijk veel problemen zijn om een dergelijk visum te verkrijgen, zodat het geenszins zeker is dat hij een visum zal kunnen bekomen om een aanvraag te kunnen indienen conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet op de Belgische ambassade te Islamabad. Hij verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Raad van State waarin werd erkend dat het niet kunnen zetten van de noodzakelijke stappen in het herkomstland omwille van de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post aldaar en niet het recht te hebben op verblijf in het ander land waar de stappen zouden moeten worden gezet, overeenkomt met buitengewone omstandigheden. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde hiermee onvoldoende rekening gehouden, dermate dat een schending voorligt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat hij in 2016 in België is aangekomen en sindsdien ononderbroken in België verblijft. Hij stelt dat wanneer een risico op een schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er een inbreuk op werd gepleegd. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM of het Hof) is het begrip “privéleven” een brede term en bestaat hiervan geen exhaustieve definitie. Het Hof heeft reeds gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM. Concreet wijst verzoeker erop dat hij reeds jarenlang in België verblijft, gewerkt heeft, de taal spreekt en ook een privéleven heeft opgebouwd waarvan de bescherming onder artikel 8 van het EVRM valt. Verzoeker erkent dat het in casu een eerste toelating betreft en er dan geen toetsing geschiedt aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar wel onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privéleven te handhaven en te ontwikkelen aan de hand van de “fair balance-toets”. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Verzoeker wijst erop dat dit zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf geldt. Volgens verzoeker blijkt uit de betreden beslissing geenszins dat alle feiten en omstandigheden in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing.

Verzoeker acht de bestreden beslissing disproportioneel en het beoogde doel is volgens hem niet evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt. Verzoeker leidt hieruit een schending van artikel 8 van het EVRM af. Verder wijst verzoeker erop dat een belangenafweging veronderstelt dat rekening wordt gehouden met alle relevante elementen, en dus ook degene die betrekking hebben op het privéleven van verzoeker. Volgens verzoeker is die belangenafweging niet afdoende gebeurd in het licht van zijn privéleven.

Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In de motieven wordt in casu verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de bestreden beslissing gemotiveerd in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Hierbij gaat de gemachtigde concreet in op de argumenten die verzoeker in de

aanvraag heeft aangehaald. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Of de motivering afdoende is, wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...) §2 [...]”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker uitgebreid heeft uiteengezet dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om zijn aanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen op de Belgische diplomatieke of consulaire post in Afghanistan aangezien er geen Belgische post in Afghanistan aanwezig is. Hij wees erop dat de Belgische ambassade in Islamabad bevoegd is voor de aanvragen van Afghaanse onderdanen maar dat hij niet beschikt over de nodige documenten om naar Pakistan te kunnen reizen en hij bovendien niet beschikt over een verblijfsvergunning om in Pakistan te kunnen verblijven voor de duur van de behandeling van de aanvraag. Hij verwees in de aanvraag reeds naar een arrest van de Raad van State dienaangaande van 11 mei 2004, nr. 139.269.

In tweede orde wees verzoeker in de aanvraag op het feit dat de Raad van State in uitzonderlijke gevallen heeft aangenomen dat elementen van integratie van belang kunnen zijn voor de ontvankelijkheid van een

regularisatieaanvraag. Hij wees daarbij op sociale banden die volgens hem onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Na een theoretische uiteenzetting in de aanvraag aangaande de voormelde verdragsbepaling, waar hij er onder meer met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM op wijst dat ook sociale en zakelijke relaties onder artikel 8 van het EVRM kunnen ressorteren, gaat hij uitgebreid in op het feit dat hij zes jaar in België verblijft, zich de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt, en dat hij onder meer een opleiding lassen bij het Steunpunt Tewerkstelling heeft gevolgd. Hij is aan de slag gegaan middels een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding van de VDAB bij (...). Het bedrijf verzorgt voor gerenommeerde rederijen en Antwerpse terminals het “zeevasten” op hun schepen, vnl. door middel van laswerkzaamheden aan boord. Verzoeker heeft een arbeidscontract van onbepaalde duur bekomen nu de werkgever ten eerste te spreken was over de arbeidssituatie van verzoeker. Verzoeker wordt geloofd voor zijn punctualiteit, collegialiteit, arbeidsethos en wordt beschouwd als een toekomstige ploegleider omwille van de voormelde kwaliteiten en de zeer goede kennis van het Nederlands en het Engels. De zaakvoerder van (...) stelt dat het feit dat verzoeker plots niet meer mocht werken voor hem als persoon en voor het bedrijf een groot verlies was nu deze specifieke kennis een knelpuntberoep betreft. Verder wijst verzoeker erop dat hij eveneens op cultureel vlak actief is en deelneemt aan choreografie en dansvoorstellingen. Er wordt op gewezen dat hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en verzoeker voegde dienaangaande bij de aanvraag verschillende aanbevelingsbrieven van een jobcoach, instructeur, taalcoach, de voormalige werkgever, een collega van (...) en verklaringen van vrienden en kennissen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde aangaande het argument van verzoeker dat hij niet over de nodige documenten beschikt om naar Pakistan te reizen om onderhavige aanvraag in te dienen en evenmin een verblijfsvergunning heeft om in Pakistan te verblijven tijdens de duur van de behandeling van de aanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet, motiveert dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat hij niet in de mogelijkheid is om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om tijdelijk op legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verder motiveert de gemachtigde dat van verzoeker niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Pakistan. De gemachtigde motiveert dat verzoeker zich enkel naar Islamabad moet begeven om de verblijfsaanvraag in te dienen en het hem nadien vrijstaat terug te keren naar Afghanistan om daar een beslissing in het kader van die aanvraag af te wachten.

De Raad kan niet aannemen dat deze motivering afdoende is aangezien verzoeker terecht aanhaalt dat hij in de mogelijkheid moet zijn om op legale wijze naar Pakistan te reizen en hij dienaangaande naar een betrouwbare bron verwijst die stelt dat het in de praktijk bijzonder moeilijk is om als Afghaan een geldig visum voor Pakistan te verkrijgen. Verder stelt de aangehaalde bron inderdaad dat Afghanen wiens visum voor Pakistan is verstrekt, Pakistan ook niet kunnen verlaten en bij vertrek aan de grens worden tegengehouden en worden verondersteld eerst hun verblijf in Pakistan te regulariseren. De wijze waarop is evenwel opnieuw niet voldoende duidelijk. De Raad stelt vast dat verzoeker dienaangaande terecht zowel in zijn aanvraag als in het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin reeds werd aangenomen dat het feit dat geen aanvraag kan ingediend worden conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het herkomstland omwille van de afwezigheid van een bevoegde diplomatieke of consulaire post en het niet hebben van een verblijfsrecht in het land waar de bevoegde post zich wel bevindt, als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 11 mei 2004, nr. 139.269, in dezelfde zin RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt aangestipt dat verzoeker internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker lang geleden, in 2013, een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan in Griekenland en internationale bescherming heeft gekregen begin 2015. Daargelaten de vraag of verzoeker zich nog op basisvoorzieningen, die in principe gelinkt worden aan een internationale beschermingsstatus, kan beroepen na al die jaren van afwezigheid (zie ten overvloede RvV verenigde kamers 22 januari 2024, nr. 300 342) blijkt dat verzoeker in huidig verzoekschrift de beschermingsstatus niet betwist.

Omwille van de internationale beschermingsstatus kan van verzoeker in geen geval verwacht worden dat hij zich naar Afghanistan begeeft in afwachting van de behandeling van de aanvraag die hij in Pakistan zou ingediend hebben. Er blijkt eveneens uit het administratief dossier dat de laatste verzoeken om internationale bescherming die verzoeker indiende niet-ontvankelijk werden verklaard door het CGVS omwille van de status die ooit verkregen werd in Griekenland. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen deze laatste beslissingen bij de Raad.

Bijgevolg stelt zich de vraag of verzoeker, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing eveneens stelt, redelijkerwijs kan verwacht worden zijn aanvraag in Griekenland in te dienen. Verzoeker beroept zich in het kader van de buitengewone omstandigheden onder meer op artikel 8 van het EVRM en diens privéleven in België.

Blijkens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof heeft de minister of zijn gemachtigde een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van de aanvragen om machtigingen

tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het EVRM te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6). Hieruit blijkt dat volgens het Grondwettelijk Hof in het kader van een beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de gemachtigde ook rekening moet houden met artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Zoals verzoeker terecht heeft aangestipt in de aanvraag vallen ook zakelijke relaties of beroepsactiviteiten binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

In de bestreden beslissing leest de Raad aangaande artikel 8 van het EVRM als volgt:

“Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij zou hebben opgebouwd tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap in België. Ter staving legt hij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijfsrecht heeft om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”

De Raad leest in de voorgaande motieven dat de gemachtigde niet aanneemt dat verzoeker zijn opgebouwde sociale relaties zodanig hecht zijn dat er sprake is van “enige vorm van afhankelijkheid” zodat dienstig kan worden verwezen naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Ook verder in de motivering herhaalt de gemachtigde dat “betrokkene (...) echter (niet) aan(toont) dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM”. De Raad merkt evenwel op dat nergens uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat vooraleer kan gesproken worden van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM er sprake zou moeten zijn van enige vorm van afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt enkel in het kader van het gezins- en familieleven dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De gemachtigde kan evenwel de voorwaarde van de afhankelijkheid niet toepassen bij de beoordeling van het beschermingswaardig karakter van het privéleven en heeft aldus niet in lijn met de EHRM-rechtspraak het privéleven beoordeeld.

De Raad stelt verder vast dat niet redelijkerwijs kan ontkend worden dat in casu verzoeker bij zijn aanvraag veel stukken heeft voorgelegd zoals loonfiches met ook uitzonderlijk gedetailleerde getuigenissen aangaande zijn opleidingen en het werk in het knelpuntberoep als maritiem lasser, waar hij wordt geloofd voor zijn punctualiteit, collegialiteit en arbeidsethos en de zaakvoerder stelt dat het een grote uitdaging is op de arbeidsmarkt goede en betrouwbare profielen als verzoeker te vinden als lasser in de maritieme sector. Verzoeker blijkt gespecialiseerd in "zeevasten". Daarnaast liggen ook gedetailleerde getuigenissen voor van de rol die hij speelde in de culturele sector in Antwerpen met zijn maandenlang engagement voor "(...)" en de hulp die hij biedt in het opvangcentrum, ook al verblijft hij er niet meer. De goede kennis van het Nederlands, waarvan gewag in de attesten, kon ten overvloede tevens op de terechtzitting worden vastgesteld. Er kan dan ook niet redelijkerwijs ontkend worden dat verzoeker zeer sterke sociale banden en een beschermingswaardig privéleven in België heeft opgebouwd.

De gemachtigde is vervolgens overgegaan tot een belangenafweging en stelt daarbij op theoretische wijze dat de terugkeer naar het herkomstland of land waar hij een verblijfsrecht heeft niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het privéleven. Dit houdt volgens de gemachtigde slechts een tijdelijke verwijdering in hetgeen niet betekent dat verzoeker definitief gescheiden wordt van zijn sociale contacten. Hij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is die verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Concreet stelt de gemachtigde dat *"betrokkene ruim 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en bijgevolg (...) de opgebouwde banden geenszins (kunnen) vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."* Wat betreft de bekwaamheden van verzoeker in een knelpuntberoep motiveert de gemachtigde dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart en het hem vrij staat bij de bevoegde post in het land van herkomst of het land waar hij verblijfsrecht heeft op basis van de arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

De Raad moet verzoeker volgen dat dit niet als een afdoende belangenafweging kan worden beschouwd. Zo wijst verzoeker er terecht op dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. Verder moet juist in het licht van artikel 8 van het EVRM onderzocht worden of een tijdelijke verwijdering om in het land waar verzoeker ook verblijfsrecht heeft de aanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het ingeroepen privéleven in de zin van de voornoemde verdragsbepaling.

Ook al heeft de gemachtigde verder een punt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is die verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, blijkt supra uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat de gemachtigde wel in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet artikel 8 van het EVRM moet respecteren. Het Grondwettelijk Hof stelt dat elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, moet worden beoordeeld in het licht van onder meer die verdragsbepaling. Ook de Raad van State heeft, onder meer in de rechtspraak door verzoeker aangehaald, gesteld dat in uitzonderlijke situaties elementen van integratie kunnen aannemelijk maken dat het buitengewoon moeilijk is een aanvraag bij de bevoegde post in te dienen, ook al is dit doorgaans niet het geval. Concreet blijkt dat de gemachtigde motiveert dat verzoeker ruim 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en bijgevolg de opgebouwde banden geenszins (kunnen) vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. De Raad herhaalt dat hij er evenwel geen abstractie van kan maken dat de gemachtigde zelf motiveert dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen. Dit houdt in dat, ook al heeft verzoeker geen internationale bescherming gekregen in België, van verzoeker in geen geval kan verwacht worden dat hij terugkeert naar Afghanistan. Supra werd reeds aangehaald dat er hoe dan ook in Afghanistan geen bevoegde diplomatieke of consulaire post is. Een vergelijking tussen de opgebouwde banden in België met de banden in Afghanistan kan dan ook in casu in geen geval worden aangenomen als een afdoende belangenafweging. Wat betreft de bekwaamheden van verzoeker in het knelpuntberoep als maritiem lasser heeft de gemachtigde een punt dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart, echter de loutere stelling dat verzoeker de theoretische mogelijkheid heeft in het land waar hij een verblijfsrecht heeft een verblijfsmachtiging aan te vragen, houdt geen concrete beoordeling in of die mogelijkheid in het specifieke geval van verzoeker proportioneel is in het licht van de vereiste belangenafweging.

De Raad kan geen zorgvuldig onderzoek vaststellen in het licht van artikel 8 van het EVRM, noch is de motivering in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het tweede en derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet concreet in op het argument van verzoeker dat het voor hem praktisch onmogelijk is of minstens zeer moeilijk om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde post in Islamabad, Pakistan aangezien hij niet legaal naar Pakistan kan reizen. Door enkel een passage in de bestreden beslissing dienaangaande te citeren, biedt verweerder geen antwoord op het tweede onderdeel van het tweede middel.

Verder stelt verweerder dat verzoeker met zijn betoog geen omstandigheden heeft aangetoond die het voor hem bijzonder moeilijk maken om tijdelijk terug te keren “om vanuit het land van herkomst” een aanvraag in te dienen. Ook verweerder gaat er aldus in de nota aan voorbij dat verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en in geen geval mag verondersteld worden terug te keren naar Afghanistan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Wat betreft artikel 8 van het EVRM geeft verweerder eerst een korte theoretische toelichting bij deze verdragsbepaling en stelt dan dat in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang die hinderpalen om het gezinsleven elders te leiden, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven. Hij stelt eveneens dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de formaliteiten, het gezinsleven van verzoeker niet verstoort in die mate dat er een schending van artikel 8 van het EVRM kan zijn. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker geen gezinsleven heeft aangehaald in België, zodat dit verweer niet dienstig is.

Wat betreft het privéleven haalt verweerder aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn privéleven niet elders kan leiden en dat hij niet aantoont dat zijn verblijf en integratie hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. De Raad moet evenwel vaststellen dat de gemachtigde dit niet heeft onderzocht in het licht van de concrete stukken. Verzoeker toont volgens verweerder ook niet aan dat de elementen die geleid hebben tot het arrest van de Raad van State van 21 september 2004 identiek zijn aan de elementen die zijn zaak kenmerken en de Raad van State bevestigt in dit arrest dat het enkele feit geïntegreerd te zijn geen hinderpaal is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De Raad heeft supra reeds de vaste rechtspraak bevestigd dat het feit goed geïntegreerd te zijn op zich geen hindernis is om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Toch blijkt uit het arrest van de Raad van State waaruit verzoeker heeft geciteerd dat in uitzonderlijke gevallen bepaalde elementen die behoren tot het privéleven, zoals tewerkstelling of engagementen in de culturele sector wel het bijzonder moeilijk kunnen maken de aanvraag in het land met de bevoegde post in te dienen. Ook al is het dossier van verzoeker inderdaad niet identiek aan de casus die voorlag bij de Raad van State, zoals verweerder aanvoert, zijn er wel relevante gelijkenissen. Verder herhaalt de Raad dat ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat ook aan de categorie van vreemdelingen die een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het genot niet mag worden ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag is vereist, op grond van de concrete elementen, ook in het licht van artikel 8 van het EVRM, waar verzoeker in zijn aanvraag ook heeft naar verwezen. De Raad heeft supra vastgesteld dat de beoordeling van de aangehaalde concrete elementen niet in lijn met de rechtspraak van het EHRM is gebeurd en dat geen zorgvuldig concreet onderzoek kon worden vastgesteld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het verweer van verweerder doet aldus geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES